

Szántjátok oda tagjaitokat.

Időpont: 1961. február 26, este. Böjt 2. vasárnapja

Helyszín: Győr - Öregtemplom

Alapige: Ézsaiás 50,4-9
Ének: 765.

Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel, fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam. Hátamat odaadám a verőknek, és orcámat a szaggatóknak, képemet nem fődöztem be a gyalázás és köpdösés előtt.

És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok. Közel van, aki engem megigazít, ki perel én velem? Álljunk együtt elő! Kicsoda peresem? közelegjen hozzám! Ímé, az Úr Isten megsegít engem, kicsoda kárhozhatna engem? Ímé, mindnyájan, mint a ruha megavulnak, moly emészti meg őket!

Ima: Oh, Jézus, kincsem, vigaszom! Köszönjük Neked a böjtöt, annak minden drága alkalmát. Ezt a mai estét is. De kérünk Téged, szabadíts meg minket minden meddő böjti elmélkedéstől. Attól, hogy mi ugyan végigkísérjünk lélekben és emlékezetben a golgota felé vezető úton, botránkozzunk az árulón, megítéljük a gyáva tanítványokat, felháborodjunk a hóhérok kegyetlenségén, a csöcselék bámészkodásán és imádvá tekintünk csodálatos kereszthordozásodra s legyenek szívünkben számodra meleg érzések, fájó együttrezdülések, talán még a könnyek is szemünkben, de semmi egyéb.

Köszönjük Neked Urunk az ilyen emlékezést is, de mi mégis többet kérünk Tőled, mert tudjuk, hogy Te magad is többet akarsz adni nekünk. Te nemcsak azt akarod, hogy végig nézzük a Te keresztet vivő utadat, hanem azt akarod, hogy kövessünk Téged, vegyük fel mi is a keresztet és úgy járjunk a Te lábad nyomán. Oh add Urunk, hogy szenvedésed emlékezete hadd indítson bennünket példád követésére, hadd érezzünk meg valamit abból, hogy itt nem tragédiáról van szó, amit látni kell, hanem a mi váltságunkról, amit el kell fogadni. Kérünk, áldd meg ezt a mostani előtted való elcsendesedésünket a Te kegyelmed szerint.

Ámen.

A felolvasott ige prófécia és biztatás. Prófécia Jézus Krisztusról. Mi, akik nem úgy nézünk erre az igére, mint akik először olvasták el, akiknek az ige olvasásakor nem egy történeti tény, hanem egy jelenség, maga Jézus jelenik meg lelki szemeink előtt, mi egészen másképpen tudjuk olvasni ezt az igét. Szinte elibénk lép a szenvedés Ura, Jézus Krisztus. Prófécia ez minden bizonnal. Azonban nemcsak prófécia, hanem biztatás is. Igaz, hogy a prófécia Jézus Krisztusról, a biztatás nekünk szól, de Jézus a példa, hiszen maga mondta: én példát adtam nektek! Jézus Krisztus nemcsak a mindennapi életben való forgolódásban, a szeretet megmutatásában, hanem a kereszthordozásban is példa kell, hogy legyen számunkra. Világos, hogy a kettő együtt egymással nem ellentmondóan szólhat ezen az estén hozzánk, bár inkább az utóbbira gondolok mikor ma este ez ige előtt elcsendesedünk. Össze lehetne foglalni az igének mondanivalóját abban, - mely egészen csodálatosan az emberi testnek különböző tagjait veszi elő – amit Pál a római levél 6,19 versében így fejez ki: „... *azonképpen szánjátok oda a ti tagjaitokat szolgálóul az igazságnak a megszenteltetésre.*”

1. A nyelv.

Az első emberi testrész-tag, amiről ez az ige először beszél, a nyelv. Így kezdődik az ige: „Az Úr Isten bölcs nyelvet adott én nékem, hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel...”

Nem kell nekünk sokat beszélni arról, hogy micsoda rettenetes szerszámtag az emberi testben a nyelv a Sátán uralma alatt. Elég utalni Jakab apostol leveleire, aki azt mondja: könnyebb a megvadult lovat megfékezni, mint az emberi nyelvet, mely bármilyen kicsiny tag is, igen veszedelmes, mert nagy erőtűzet tud csinálni, ha egyszer elszabadul.

Azonban arról is szól az ige, hogy ez a nyelv Isten szolgálatában csodálatos dolgokat tud cselekedni. Istennél bölcsességet kap. Vannak helyzetek, mikor az emberi nyelvvel csak úgy lehet nem ártani, ha az nemcsak az én ajkammak ellenőrzése, modorom, megszokásom erkölcsi ellenőrzése alatt áll, hanem nyelvem Isten rendelkezésére áll. Kik között él az, akiről ez az ige azt mondja: bölcs nyelvet adott én nékem az Isten? Azt olvassuk: „... *hogy tudjam erősíteni a megfáradtat beszéddel*”. Tehát megfáradt, erőtlen emberek között él. Mai embernek nem kell túl sokat gondolkozni azon, milyen a megfáradt, megerőtlenedett ember. Agyonhajszolt ember sajátos idegállapotba kerül. Mindenre nemcsak túlságosan érzékenyen, hanem nagyon felfokozottan reagál. Mikor megfáradt, erőtlen emberek vannak együtt, mindig olyan a levegő, mintha villamossággal volna tele, csak parányi dolog kerüljön elő, elég ahhoz, hogy kisüljön a villamosság és legyen belőle mennydörgés, villámlás, égi háború itt e földön. Ki ne tapasztalta közülünk – már akár én voltam megfáradt, agyonhajszolt állapotban, vagy környezetemben volt valaki megfáradt, agyonhajszolt állapotban – ezt a félelmetes jelenséget, amit utóbb, mikor már elmúlt ez az állapot meg is siratott, bocsánatot is kért érte, de ami mégis bántotta, égette lelkét, mint égési seb a testét. Oh testvérem! Isten rendelkezésére bocsátott nyelv ideges, megfáradt, megerőtlenedett emberek között tud bölcsen viselkedni, tudja, mit kell mondani s erő származik belőle. A fáradt embert nem szakálja, nem kárpálja s korholja, nem segít a tűzre még olajat önteni, hanem árad belőle, szavain keresztül valami csodálatos békesség, bölcsesség, józanság, higgadság, beszéde felemelő, erősítő emberek felé, olyan, mint háborgó tengernek az olaj, elcsendesül tőle minden, a felajzott idegek megcsendesednek, az erőtlen ember megpihen és megmarad a békesség.

Azonban nemcsak emberek felé van ilyen bölcs nyelve Isten gyermekének. Ez a bölcs nyelv azért olyan, mint amilyen, mert bölcs nyelvvel viselkedik az élő Isten felé is. Nem lehet ilyen bölcs nyelvvel élni a világon másképp csak úgy, ha az embernél mindenből és mindig imádság lesz. Mikor érezzük a feszültséget, érezzük, hogy bent indulatok tüze, ostoba meggondolatlanságok felelőtlensége akar mondatokat adni ajkunkra, miből baj fog származni, akinél ilyenkor imádság lesz belőle Isten felé nemcsak önmagáért, hanem a másik emberért is, annak bölcs nyelve van a megfáradt, megerőtlenedett emberek között, melyet áldásként ad Isten a megfáradt megerőtlenedett világnak.

2. A fül.

Egy másik testrészről is beszél az ige. A nyelv után az ember füléről kezd szólni, azt mondja: „... *fölserkenti minden reggel, fölserkenti fületem, hogy hallgassak, miként a tanítványok. Az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen...*”

Amit a nyelvről mondtunk, ugyanazt mondhatjuk – ha nem is olyan szembezőkően – az emberi fülről is. Mennyi bajt csinál a Sátántól bezárt fül Isten felé és ember felé is! Mennyi bajt okozott már a világnak a Sátán hatalma alatt álló emberi fül! Emberi fül is állhat ugyanis a Sátán hatalma alatt! Oh, jaj annak az embernek, aki csak azt hallja meg, akinek füle csak annak meghallására nyílik meg, melyre az ördög nyitja meg s jaj, ha bezárul az előtt, amit a Szentlélek

akar mondani számára. Nem hall semmit Isten üzenetéből, azok előtt bezárja fülét, mert füle felett úrrá lett a Sátán. Isten gyermekéről azt mondja az ige: nyitott fülűek. Nyitott fülű Isten gyermeke mindenekelőtt Isten felé. Érdekes, nemcsak azt mondja itt el Ézsaiás próféta, hogy az Úr Isten megnyitotta szolgájának fülét, hanem külön elmondja: „... *felserkenti minden reggel, fölserkenti fületem...*” Külön hangsúlyozza, hogy azzal ébred, hogy fülét nyitja fel és nem szemét, mely szétnéz a világba. Isten rendelkezésére bocsátott fül már reggel nyitva van Isten felé, hogy meghallja a napi parancsot, arra nyitja, hogy hallgasson, mint tanítvány, kinek Mestere parancsol, mint szolgának az Ura, az élő Isten adja ki a napi parancsot reggelenként.

Isten gyermekének füle nyitva van az emberek felé is, hogy végig hallgassa panaszát és gyónását. Oh, mennyi fájdalom származott a világon emberek egymás közötti viszonyából, hogy egyiknek nem volt füle a másik meghallgatására. Mikor az egyik beszél s egyszerre csak azt veszi észre, hogy a másikat nem érdekli az, amit ő mond. Talán a szívét tárja fel előtte, talán a legféltebb titkát akarja elmondani valakinek s az olyan arccal hallgatja, amelyen meglátszik, hogy sokallja az időt, amit elraboltak tőle. Mennyire el tud zárkózni erre az emberi szív, mely olyan nehezen nyílik, s a fájdalom keserű szájízével megy tovább a szenvedés útján. Szenvető embernek milyen gyötrelmet okoz, hogy nincs, aki végighallgassa panaszát. Gondold meg, milyen fájdalmas az, mikor megnyíló ember szavába belevágsz s érezteted, hogy nincs türelmed végighallgatni. Milyen tövist szúrsz ezzel a másik ember szívébe. Oh, áldott az a közösség, ahol Isten megnyitotta a fület önmaga és a másik ember felé!

3. A láb.

Az emberi testrészek között a próféta a lábról azt mondja: „*az Úr Isten megnyitotta fületem, és én nem voltam engedetlen, hátra nem fordultam.*” Mennyi bajt csinál lábunk a Sátán hatalmában! Ha engedelmeskedik a Sátánnak, engedetlen az Istennek. Mi olyan sokszor elfeledjük, ha Isten szól hozzánk. Pedig ilyenkor Istennek mindig valami konkrét célja van velünk. Az ige mindig motiváló ige és nem meditáló. Mikor elgondolkozunk, elmélkedünk azon, hogy milyen magatartás a helyes, mik is az okai annak a helyzetnek, amiben vagyunk, stb. A meditálás meddő gondolkodás, Isten ígéje azonban nem filozofálni, bölcselkedni akar velünk, nem elméleti eszmefuttatást akar velünk kezdeni, Isten ígéje mindig valamire indítani, motiválni akar, gyakorlati munkát parancsol, amelyben engedelmisséget vár és akar tőlünk. Emberi lélek azonban megtagadja az engedelmisséget s megy olyan úton, amelyre a Sátán indítja, aztán megtorpan, földbe gyökerezik ott, ahol az út elágazik, egyik a keskeny út felé, melynél az útjelző tábla világosan mutatja, hogy az a göröngyös, a tövises út, melyre Isten kívánja lábát helyezni, hogy az élet felé vigye, de megy a másik, a széles úton, melyre a Sátán csábítja, hogy kárhozatba jusson. Isten gyermekének azért fontos, hogy lába Istennek engedelmeskedjék, hogy oda jusson el, ahová küldetik.

Ez nem mindig kellemes megbízatás. A mi Urunknak Jézus Krisztusunknak sem volt kellemes megbízatás rálépni a golgota felé vezető útra. Ő is kínlódott, véres verejtéket izzadt, könnyhullatással kérte az Atyát: ha lehetséges, múljék el tőle a keserű pohár, de mikor világosan meglátta, hogy ez az Atya akarata, többé nem tanácskozott vérrel és testtel s – így olvassuk a filippii levélben – engedelmes volt mindhaláláig, mégpedig a keresztnek haláláig.

Mikor mi az Úr által parancsolt úton elindulunk, sokszor fenyeget minket az a veszedelem, amiről itt szó van: hátrafordul az ember, megtorpan a nehézségektől, melyek eléje tornyosulnak, keserű csalódások, tapasztalatok miatt megfordul, megáll, vagy visszafordul.

Nagyon szomorú példát mond el Isten ígéje konkrét, komoly élő emberekről, akik elindultak az engedelmisség útján, a keskeny úton megfordultak, megálltak s átmentek a széles

országútra a világ szerelméhez. Pál apostol is egy rövid mondatában mennyi fájdalmat fejez ki, mikor ezt írja: „...*Démás engem elhagyott, e jelenvaló világhoz ragaszkodván....*”. Oh, mennyi bajt okozott már az is, ha valaki az engedelmisség útján csak megáll és visszanez, mint Lót felesége Sodoma és Gomora pusztulásakor, mikor az Úr angyalaival ki akarta őt szabadítani a pusztuló városból. Az maga is elegendő ahhoz, hogy ott megálljon s ott esetleg sóbálványá is váljon s örökké ott is maradjon azon a helyen, mint Lót felesége maradt ott örökké.

A hátranézésnek az is nagy veszedelme, hogy mártírképzetek erősödnek meg bennünk, mindig úgy nézünk magunkra, mint mártírokra, rendkívüli emberekre: lám milyen nagy dolgokra voltam hajlandó vállalkozni az Úrért, nehéz utakra lépni, kockázatos próbálkozásokra. Mihelyt pedig én leszek fontos az úton, melyen járok és nem a feladat, melyet az Úr bízott rám, abban a pillanatban az önkéntes, szívbeli engedelmisség megszűnt. Isten rendelkezésére álló láb megy oda, ahová Isten küldi, engedelmesen. Nem fordul hátra, nem csinál mártírcot, célegyenest előre megy bátran.

4. A hát.

Másik testrészeiről is beszél az ige. Így olvasunk róla: „*Hátamat odaadám a verőknek...*” Oh, testvéreim! Az engedelmisség útján sokszor jó az ütleget ránk. Ütleget néha Istentől, sokszor emberektől. Itt nincs megírva, kitől jön az ütleget, ki a verő személy. Lehet, hogy tényleg nincs benne más, csak az Atya figyelmeztető szándéka, amiről a zsidókhhoz írt levél 12. fejezete beszél. De lehet az is, hogy az ütleget jön a pribékektől, hóhéroktól, akik a mi Urunk Jézus Krisztusunkat Pilátus udvarán és már a főpapi tanácssteremben is verték. Mit csinálunk mi az ilyen emberekkel, akikről az az érzésünk: szadista kegyetlenséggel gyönyörködve nézik gyötrelmessé téve számunkra mindent, ami bennünket ér? „*Hátamat odaadám a verőknek...*” Mi sokszor csinálunk úgy, hogy nem a hátunkat, hanem arcunkat fordítjuk kízóink felé azért, hogy szemünk lángoló tekintetével, ajkunk gyöttrő, kízó, szidó, veszekedő beszédével, kezünk verekedésével, vagy tán lábunk rúgásával szálljunk szembe azokkal, akik vernek bennünket. Szemet-szemért, fogat-fogért, erre a látszólag jogos és igazságos álláspontra helyezkedve akarunk megfizetni mindenkinek gonosszal gonoszért, amivel bennünket illett. Az ige azt mondja, ne mérges orcánkat fordítsuk verőink felé, hanem hátunkat. Hiszen szoktuk mi hátunkat is verőink felé fordítani, ha annyi józanság megmarad bennünk, hogy amikor erősebbel, egy hatalmassággal állunk szemben, melynek ki vagyunk szolgáltatva, akkor megfutamodjunk a szenvedés és gyötrelme elöl és hátunkat fordítjuk a verők felé. Itt az igében világos: Urunk Jézus Krisztus a szenvedés történetében a hátát odaadta a verőknek, engedelmes türelemmel elhordozta mindazt, amit emberektől el kellett hordozni. Szenvédeése engedelmes és türelmes volt.

5. A kép.

Ha még tovább olvassuk az igét, akkor még egy emberi testrészeiről olvasunk: „...*Hátamat odaadám a verőknek, és orcámat a szaggatóknak, képemet nem földöztem be a gyalázás és köpdösés előtt. És az Úr Isten megsegít engemet, azért nem szégyenülök meg, ezért olyanná tettem képemet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok.*” Két kifejezést is használ rá: orca és kép. Mind a kettő egy és ugyanazt jelenti. Van valami egészen különleges helyzete az ember testrészei között az arcnak. Egészen más az, ha valakit a hátán megvernek, mintha arcul verik. Bizonytal érezzük a különbséget. Az egyik csak verés, a másik megszegyenítés is. Könnyebb a hátamat odatartani a verőknek, mint orcámat. Valami felhőborító van abban, ha az embert arcul ütöki. Aki máskülönben egyéb szenvedést el tud hordozni, hátát oda tudja adni a verőknek, mikor arról van szó, hogy arcul ütöki, egyszerre hivatkozni kezd arra, hogy még az Úr is szóvá tett egy méltatlan pofont. A főpapi kihallgatás alkalmával a főpap egyik szolgálja arcul ütötte Jézust s az, aki soha semmi szenvedését szóvá nem tette, szó nélkül engedte, hogy

megkötozzék, megkorbácsolják, az szová tette az arculütést és azt mondta: „*Ha gonoszul szóltam, tégy bizonysgot a gonoszságról, ha pedig jól, miért versz engem?*”

Éppen ez az egyedülálló eset mutatja Jézus Krisztusnak történetében azt, hogy Ő és övéi számára a normális, nem rendkívüli állapot az, hogy orcámat odatartom. Ő maga mondja azt: „... *aki arcul üt téged jobb felől, fordítsd felé a másik orcádat is.*” Orcámat odatartom nemcsak annak, aki megüt, de annak is, aki még jobban megszegyenít, leköpdös, meggyaláz engemet.

Bodelschwingh Frigyesről, a bétheli szeretetintézmények atyjáról mondták el azt, hogy egy ízben, mikor szokása szerint végigment az egész szeretet intézményen, benyitott minden szobába, belépett abba a kórterembe is, melyben az ingerlékeny betegek laktak. Mikor belépett, rájött a dühroham az egyikre. A fiatalember odalépett hozzá s se szó, se beszéd, arcába vágott öklével Bodelschwingh-nek. Ő egy arcmozdulat nélkül elhordozta, még a keze se szorult ökölbe, ajka sem vonaglott meg, szívében szánalommal, szemében részvétellel nézett a dühöngő betegre. Aztán odafordult az ápolókhoz és azt mondta: testvéreim, úgy látszik, hogy mi ezt az embert még nem szeretttük eléggé! Hát ez az, hogy: „...*orcámat odaadám a szaggatóknak, képeimet nem földöztem be a gyalázás és köpdösés előtt.*” Isten embere minden megszegyenítést kibír.

A próféciának van egy egészen különleges aprólékos részlete is. Azt mondja a próféta: „... *olyanná tettem képeimet, mint a kova...*” Mit akar ezzel mondani? Olyan kemény az arcom, mint a kő, mindent elhordoz. Aki a követ veri, attól nem a kőnek lesz fájdalma, hanem annak, aki a követ megveri. Itt nem általánosságban kőről van szó, különlegesen a kováról. A kova pedig tűzkő, abban az időben arra használták, hogy tüzet csiholjanak belőle. Talán a próféta éppen arra gondolt, mikor kováról írt, ha Isten gyermeke orcája képeinek valami bántalmat, szégyent, gyalázatot kell elhordozni, akkor valami olyat tapasztal az ember, mint mikor a kovát megütik, és szikra száll ki belőle, de nem a haragnak, szitoknak, gyűlöletnek, a visszafizetés szándékának szikrája, hanem a Szentlélek száll ki belőle, mikor megütik. E szikrától az emberi szív nem indulat lángjára gyullad, hanem megszegyenítve is Isten szerelmére gyullad.

Vajon amikor a mi orcánkat verik, milyen szikra száll belőlünk azok felé, akik meggyaláznak, megszegyenítnek bennünket?

6. A szív.

Még egy vers van hátra az igéből. „...*ezért olyananná tettem képeimet, mint a kova, és tudtam, hogy szégyent nem vallok. Közel van, aki engem megigazít, ki perel én velem?*” Ez az igeszakasz van leginkább kapcsolatban azzal a történelmi helyzettel, amelyben ez a prófécia elhangzott. Ebben a történelmi helyzetben Izrael nagy nyomorúságban, rabszolgaságban várja a szabadítót, a Megváltót. Múlik az idő. Egyik évtized a másik után, elmúlik hét évtized és Isten népe még mindig úgy tud a nyomorúságra gondolni, és várni: közel van az, aki engem megigazít, aki engem megsegít, nem vallok szégyent! Emberi szívről beszél ez a szakasz. A szív az emberi életnek, az emberi testnek is a középpontja. Isten gyermekének szíve mindig tele van reménységgel nemcsak a földi nyomorúság közepette, hanem akkor is, mikor perben áll vagy Istennel, vagy emberek perelnek vele. Tudja, hogy közel van a szabadítás. Minél messzebb van a szabadulás, minél jobban késik, annál erősebben tud belekapaszkodni a reménységnek abba a hitébe: közel van a szabadulás.

Azt mondtam, ez az ige prófécia és biztatás. Prófécia Jézus Krisztusról, biztatás nekünk. Megfigyeltétek-e, milyen csodálatosan fogalmazta meg Ézsaiás a próféciát? Nem arról van itt szó, hogy eljön majd a Messiás, Isten szolgája és az ilyen nyelvű, ilyen szívű lesz, hanem egyes

szám első személyben mondja: Isten bölcs nyelvet adott nékem, s azzal végződik: az Úr Isten megsegít engem. A prófécia valósággá lett, a valóság következtében Jézus Krisztus ajkán bizonyágtétel lett s ez ma a böjti időszakban különösképpen áll előttünk. Jézus Krisztus mindezt elmondhatta magáról egyes szám első személyben. Így válik a kérdés a böjti időben önvizsgálat kérdésévé számunkra. Vajon én elmondhatom-e magamról?

Csak el ne felejtsd, nem arról van szó: én mit csinálok, hanem arról, hogy Isten mit adott nékem! Az Úr Isten adott nékem ilyen orcát, ilyen hátat, lábat, fület, ilyen nyelvet. Azt gondolod, Isten csak Jézus Krisztusnak akart ilyen testrészeket adni, neked és nekem nem? Én bizonyos vagyok afelől, hogy az Úr nekem is és neked is ugyanezeket az ajándékokat meg akarja adni, csak én elfogadjam hittel.

Ámen.

Ima: Oh mi Urunk Jézus Krisztusunk! Hadd magasztaljunk Téged azért, hogy mindaz, ami benne van ebben a próféciaiban valóság lett Benned és Általad. Köszönjük, hogy Neked bölcs nyelved volt és ezzel a bölcs nyelvvvel olyan csodálatos bölcsességeket tudtál mondani. Köszönjük, hogy Te nem csak hívtad magadhoz a megfáradtakat és megterhelteket, hanem bölcs nyelvvvel is tudtad vigasztalni őket. Köszönjük, hogy bölcs nyelved ma is szól hozzánk Igédben.

Áldunk Téged, hogy Neked nyitott füled van és nemcsak azt hallod meg, amit az Atya mondott Néked, hanem meghallod minden nyomorúságban lévő kérését is. Te nem fáradtál bele, hogy Nikodémussal átbeszéljess egy egész éjszakát. Nem fáradtál bele, nem untad meg, hogy a samáriai asszonnyal forró délben, étlen-szomjan átbeszéljess hosszú órákat Jákób kútjánál. Köszönjük, hogy ma is úgy mehetünk Hozzád minden mi gyötrelmünkkel, panaszunkkal, mint akik tudják, hogy Neked mindig van számunkra ráérő idő.

Köszönjük Urunk, hogy engedelmes lábad volt és a legnehezebb útra is rálépett, mely a mennyből vezetett a földre, a földről felvezetett a Golgotára. Köszönjük Urunk, hogy Te ezen az úton hátad is odatartottad a verőknek és úgy viselkedtél, mint aki tudja, hogy megérdemelte, pedig mi érdemeltük volna mindazt, az ostorcsapást, amit Te kaptál értünk, minden arcúl veretést, amivel Téged szégyenítették meg. Minden köpdösést, amivel Téged gyaláztak meg.

Köszönjük, hogy értünk, helyettünk vállaltad mindazt, amit a Te szíved szeretete szerint vállalni akartál értünk. Köszönjük, hogy szíved tele volt reménységgel akkor is, mikor a legreménytelenebb helyzetben voltál ott a kereszten, Istentől és emberektől elhagyatva. Te mégis tudtad, hitted, remélted, hogy véred nem hullott hiába, halálad nem kárba veszett áldozat e világ számára, mert ha Te felemeltetsz, mindenkit magadhoz fogsz vonzani. Oh, kérünk Téged, hogy a Te halálad ára rajtunk ne vesszen kárba!

Ámen.